

Att se uppgivenhetens bleka ansikte hos människor som drabbas är kanske det smärtsammaste av allt

Just nu blåser det i Europa en ideologisk vind som känns igen både här hemma och i de länder som har problem med sina statsfinanser. Lösningarna säger ekonomerna är att privatisera, sälja ut kommunala och statliga verksamheter, sänka skatterna, göra "nödvändiga nedskärningar i välfärden, höja pensionsåldern och öka tjänstesektorn genom förmånliga skatteavdrag mm. Lösningarna heter detsamma oavsett vilket land vi talar om. Det finns bara en modell som styr och det är det marknadsliberala tankegodset. Alla tycks ha gått i samma skola och resultatet är ökad arbetslöshet och ökade klyftor mellan rika och fattiga. Genom Torypartiets ledare Cameron i England pågår förändringen nu snabbt i samma riktning. Vi får se hur det går i Frankrike med den nya regeringen, de har starka motkrafter. Vi rekommenderar också [Stefan de Vylders](#) bok om EU som belyser Europas problem mycket övertygande.

I Sverige gav läraravtalet lärarna i snitt 4, 2 %, trots att de under många år släpat efter andra yrkesgrupper och att allt färre söker sig till läraryrket. Det fackliga kravet på 10% skulle bli för dyrt var skälet samtidigt som man utvecklat avdragsrätt för läxhjälp till rika barn och ungdomar, festfixarhjälp, sänkt restaurangmoms med 5,4 miljarder (enligt DN 21/12) och sänkt bolagsskatt (beräknad kostnad 7,6 miljarder) och att riskkapitalbolagen fortsätter att ta ut stora vinster ur välfärden. De rika får allt större anledning att fira. Nästa drag som signalerats är att marknadsanpassa också bostadsmarknaden och minska hyresgäströrelsens "vinstfientliga inflytande". Allt ska lösas av marknaden. Där

marknaden går in går medborgarnas inflytande via de politiska och folkrörelsestyrda systemen ut. Allt detta bekymrar alla som vill värna om välfärden och jämställdheten, men det som bekymrat allra mest är den uppgivenhet som präglar människor inför alla förändringar och systemskiften.

Att se uppgivenhetens bleka ansikte hos människor som drabbas är kanske det smärtsammaste av allt. Den spanska författaren [Isaac Rosa](#) skriver i DN att det just nu pågår en förändring av protesterna i Spanien. Parollen "*Jo det går*" bryter uppgivenhet och fatalism och blir en mer konstruktiv motkraft mot nedmonteringen av välfärden. Välfärdens värsta fiende nog uppgivenhet och resignation, att människor slutar att bry sig.

Vi önskar verkligen att vi i Sverige skulle få en rörelse av samma slag, att människor också här känner att *Jo det går att hitta alternativ till marknadens ensidiga lösningar.*

Pantergruppen

Claudette Skilving, Carin Flemström

Gun-Lis Angsell, Barbro Hindberg

Läs också en intervju med Isaac Rosa i DN, ["Det skulle vara omöjligt att skriva om något annat"](#).